

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAME . . TUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archiepiscopale Sibiu, strada Măcelarilor 37
Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român“, strada Măcelarilor Nr. 45
Epistolele nefrancate se refuză — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr., rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, 16 Novembre 1892.

Agitățile întâmplări ale zilelor din urmă cu schimbarea guvernului și cu manifestațiunile politice de tot soiul ni-au atras și atențiunea noastră dela congresul sârbilor greco-orientali din patria noastră, așa, că dela începutul congresului și noi dar și presa din patria noastră, prea puțin s'a ocupat cu mersul congresului. La acesta sunt de vină — trebuie să o accentuăm, sunt de vină și organele chemate a pregăti lucrările congresului, căci din vastul material pus în această sesiune pe masa congresului de tot puțin s'a tipărit și împărțit printre membrii congresului, aproape nimica nu s'a strecurat în publicitate.

Abia acum începe a se trecura câte ceva și în public despre cursul afacerilor din congres, abia acum începem a cunoște în liniamente generale statutul de organizare al acestei biserici, cu care noi și acum stăm în legături canonice, și s'orțea ei, desvoltarea ei, progresul ei nu ne p'ote lăsa indiferenți.

Deci de ani omenii de influență din biserica sârbescă s'au sbuciumat pentru a regula afacerile bisericesti, și a le da soluțiune fericită pentru interesele patriei și ale coreligionarilor noștri. Sbu-ciunările acestea nu odată au luat aspectul unei lupte crâncene între elementul ierarhic și între cel laic, și această înverșunată emulare între preoți și laici nu odată a provocat în biserică stări escepti onale, cari favorisat și de un guvern cu program vedit de a nimici autonomia bisericilor naționale din patria noastră, se păreau chemate a împinge biserică sârbescă la anarhie.

Congresul actual se vede a se fi convocat și deschis sub auspicii mai favorabile, și se crede, că lucrările acestui congres vor crea și în biserica sârbescă o basă solidă pentru ulterioara ei des-voltare.

Diarele din capitală ne schițeză tocmai acum statutul de organizare al bisericii sârbesti, un elaborat, la care o comisiune permanentă a lucrat acum de v'e o trei ani de zile, și comisiunea congresuală de 15 membrii, căreia s'a dat elaboratul tocmai acum a început cu raportul său în plenul congresului.

Cuprinsul statutului ni se prezintă în următo-rele liniamente generale:

Pe basa unei experiențe de presté 30 de ani s'a adunat materialul pentru o organizare unitară. Ideea de organi are unitară și uniformă nu e nouă ideia în biserica sârbescă, încă congresul din 1870

a lucrat un asemenea elaborat, carele însă nu a obținut aprobarea guvernului, pentru că pe atunci congresul încă nu era organizat. Acuma tocmai guvernul a luat inițiativa pentru facerea unui statut, și astfel se prezintă congresului un elaborat, care asigură autonomia bisericii și o feresce de ori-ce ingerință străină.

Comisiunea în lucrarea sa a fost condusă de considerațiuni de drept, de considerațiuni canonice, și de considerațiuni administrative. În partea primă proiectul regulăză afacerile dintre biserică și stat, recunoște dreptul de suprainspecțiune al regelui, care se manifestăză mai pregnant în dreptul coronei de a se reprezenta în congres, de a întări legile bisericesti aduse de congrese, și de a întări pre episcopi și pe patriarcul ales.

Afacerile canonice, liturgice, cele ale învățămîntului eclesiastic și cele de disciplină bisericescă sunt date în competența ierarhiei, administrațiunea bisericescă e dată poporului, care o îndeplinesce pe întregă linia prin organe alese din sinul seu.

Organizarea o a început la parohie, o a estins apoi asupra protopopiatelor, asupra eparchielor, asupra metropoliei și s'a încheiat la congres.

Alegerea reprezentațiunii în parohie s'a regulat așa, că afacerile bisericesti se le p'otă îndeplinii cu acurateță.

Prezidenția în comunele bisericesti proiectul o dă protopresbiterului din considerațiuni de principiu și de autonomie, însă în reprezentața comunală a luat din oficiu pe preot și învățătorii.

De ore-ce pentru creșterea și pentru purtarea preoțimei poporul face responsabilă pe ierarhie, și cu totă dreptatea o face, pentru aceea proiectul dă consistoriului dreptul de a denumi capelani, dreptul de alegere al protopresbiterilor l'a limitat cu prealabila candidare din partea consistoriului.

Deputații congresuali clericali se aleg de către preoți și cei laici de către laici, fie-care separat și independent unul de altul.

În consistoriu mirenii vor fi reprezentați prin 2 membrii, cari în afacerile bisericesti nu au vot.

Congresul are îngrijirea despre autonomia bisericesti, aduce legi administrative și după aprobare din partea coronei le pune în lucrare, în afaceri interne emenite regulamente, și el alege pe patriarcul

Acestea ar fi în liniamente generale dispozițiunile noului statut.

Am ținut să le facem cunoscute cetitorilor noștri, cari urmăresc cu atențiune desvoltarea lucrurilor în biserica sârbescă suroră.

În multe puncte statutul are dispozițiuni analoge din biserica, noastră în multe el se abate de legile noastre fundamentale.

Credem, că vom fi în pozițiune de a cunoște mai bine statutul bisericii sârbesti și atunci vom putea face paralelă între el și între normele bisericii noastre.

Revista politică.

Deschiderea parlamentului italian s'a făcut la 23 Novembre de către regele Humberto. Discursul tronului relevăză omagiile aduse la Genoa de cea mai mare parte a reprezentanților națiunilor lumii civilizate, omagi, cari dovelesc, că Italia este în totdeauna un ajutoriu neobosit pentru menținerea concordiei și a păcei. Aceste demonstrații, a dis regele, sunt dovada relațiunilor noastre amicale cu toate puterile. Guvernul meu, în înțelegere cu guvernele aliate, se întrepune cu o grijă forte mare de a preserva Europa de ori-ce incident de neînțelegere. Lucrările d'voastră încep în mijlocul acestor garanții de pace; înțelepciunea d'voastră va sci să le facă fecunde.

* * *

Mesagiul tronului, cu care a deschis împăratul german parlamentul, accentuăză bunele relațiuni cu puterile europene și anunță o mulțime de proiecte noue. Mai momentuoasă a fost vorbirea cancelarului Caprivi.

Domnul de Caprivi, motivând proiectul militar, declară, că Germania nu va provoca nici un rebel; Franca trebuie să închee alianțe spre a schimba harta Europei.

Amiciția cu Rusia există de secole, cancelariul apretiează forte mult iubirea țarului pentru pace, dar există în Rusia un curent ostil Germaniei și Rusia continuă a se înarma. De aci nu rezultă, că rebelul este apropiat, dar se p'ote prevedé, că viitorul rebel se va face la Vest.

În fața apropierei evidente dintre Rusia și Franca, Germania nu p'ote să renunțe la Alsacia-Lorena, nici la tripla alianță; ea trebuie să se gândescă, că p'ote avé un rebel pe două frontieri deodată și că nu ar putea face față.

Tripla alianță nu este nicăiri așa de populară ca în Germania, dar trupele sale sunt mai puțin numérose de cât acelea ale Franciei și ale Rusiei.

Di de Caprivi discută apoi reformele militare și mijlocele de a acoperi cheltuelile. Dice, că guvenul vrea să realizeze serviciul obligatoriu și să adopte serviciul de doi ani pentru infanterie, dacă obține

FOIȚA

Așa a fost scris să fiă.

— Novela. —

Afară-i tempestate cumplită. Vântul de medă-nopțe rumpându-și catenele sale, urla ca un taur infuriat, doborind și sdrobind tot ce află în cale-și. Porțile cele mari și grele scărbăiau sub loviriile lui. Fulgii de neună purtați de vânt își acoperiau ochii și-ți umpleau urechile. Frigul, ce te pătrundea, asociat cu valurile turbate a vântului infuriat, te putea da la pământ. Dintre nenumeratele felinare de pe stradă, numai ici colea mai licuriau câteva în întunerecul cel gros, răspândind astfel o lumină tremurândă.

Eu retras într'un colț de casă, aproape de caminul cald, meditam asupra unor evenimente petrecute în ziua aceea. Numai vėjeitura furtunei mă mai treșia din când în când din meditațiunile mele și me făcea să cuget la atotputința lui Dumnezeu și debilitatea noastră.

Intr'o astfelu de stare me aflam, când etă bate cineva în ușă. Fără să mai am timp a-i ierta intrarea celui de afară — me trezesc în odaă cu un bărbat robust. La prima vedere nu-l cunoscusem, deore-ce era învălț cu totul într'o manta de ernă.

— Mă ertă amice, că te conturb așa târziu, furtuna me și d' mi intrerump calea către casă și sciind, că locu-esci mai aproape, me oprî pe vre-o câteva minute.

— Al tu ești, frate Tassi. Servus și bine ai venit!

Îl cunoscusem de pe voce, era soțul meu de carieră, — îl ajutaiu să se desbrace, i-am dat un scaun lângă foc și după ce am demândat servitorei să ne pregătescă câte o tea — me pusei și eu lângă el.

— Veđi frate Nisie, începî Tassi — așa pășese omul, condus mai mult de inimă decât de rațiune. Mi-am propus de vr'o câteva zile, că cu procsima ocaziune voiu lua și eu parte la festivitățile, ce se arangiază în totă săptămâna pe spațiul de patinat din suburbii. Mama îmi dișe să rămân acasă, căci e prea frig și . . . . .

— Și până mai însoțesc pe vr'o reprezentantă a secului frumos, cum dișe omenii, acasă, te ajunge târziu pe drum — adăugai eu, privind în față pe amicul meu, sperând, că astfelu voiu putea ceti ceva din ochii lui. — Amicul meu era de o natură forte serioasă. Uitându-te în fața lui, și s'ar fi părut, că bucuria nici când nu și-a revêrsat și preste el vr'o rață. Cu toate acestea avea el o privire dulce și vorbirea lui infocată și purcésă din convingere, te pătrundea până la rărunchi. Urmele unor suferințe ce de timpuriu i-a lovit inima, le puteai ceti totdeauna din negrii lui ochi.

— Au trecut de mult acele timpuri pentru mine, îmi răspunde el mișcat după o pauză scurtă. Au trecut de mult și numai amintirea acelor plăceri împreună cu durerile mele mi-au mai rēmas . . . și aci tăcu.

Intr'aceea servitorea întinse masa, și teea ne ascepta, numai bună spre a o sôrbe. Invitai pe Tassi la masă și ne aședăuăm vis à vis.

— Tu scii Nisie, luă el cuvântul într'un târziu, tu scii ce me mai atrage pe mine la locurile acelea.

Nu veselie, nu petrecerea, ci numai suvenirul ei.

Totdeauna când me aflui în locuri de acelea, cari îmi reamintesc atâtea suveniri, totdeauna diș, suferințele încep din nou a isvori din inima mea și apoi suferind, simț ușurătate, sciind, că pentru ea sufer. La cuvintele acestea ochii îi clipeau ca la un torturat până în adâncul inimii, fața lui se părea, că-și perduse colorea-i palidă de mai năințe și cu două lacrimi fii mai ușoră suferința lui . . .

Grea trebuie să fie lovitura, carea și a măsurat'o sôrțea, însă totuși p'ote că nu e așa, precum și-o închipuiesci tu. Me încercai eu a-l mângăia, așa cam ușuratic.

— Tu riđi Nisie, însă dacă ai sci tu toate, ai vorbi altcum.

— Te ascult iubite, dișei eu. Incepe:

„A fost odată ca'n povești
A fost ca nici odată
Din rude mari împărătesci
O preă frumoasă fată“.

Tassi însă nu suridea de loc. Sub povara amintirilor, cari înviau și se intrupau în mintea lui, el părea întristat. Avea de a face cu o întregă lume, care asfințise dimpreună cu sôrele tinereții lui. — Apoi într'un târziu începî să povestescă astfelu:

Voiu începe ceva mai departe, cam dela vârsta mea de 19 ani. Isprăvisem deja cu examenul clasei din urmă în orașul S. A fost o sêrbătore mare pentru mine, când profesorii îmi dădură atestatul de absolvare. Acestă hârtie căs-

compensațiunile cerute. Guvernul nu vrea să modifice constituția imperiului, ci din contră, să mențină statu-quo. Cestiunea sarcinelor nu este insuportabilă; un rebel ar fi mai neplăcut și o înfrângere ar fi un desastru. Este de datoria noastră, dice cancelariul, de a conserva Germania, pentru ca să nu se pofă dice: strămoșii au dat viața și sângele lor pentru crearea Germaniei; descendenții nu au voit măcar să dea bani.

In zilele trecute s'a întrunit la Bruxelles conferința monetară internațională. Acastă conferință va fi un duel economic cu cele mai grele condiții, între America de Nord și Anglittera. Dar toate celelalte state, ca aparținătoare mării familiei comerciale lumesti, au un interes însemnat în acest duel, ba chiar sunt în primejdie a intra și ele în luptă și a eși din ea cu răni grele.

Dublu etalon sau etalon de aur, — acesta e strigătul de războiu. America de Nord și Anglittera stau ca luptători aleși în fruntea celor două armate.

In ce privește alegerea armelor, cei doi luptători nu sunt încă neschimbat hotărâți. America de Nord a tras, ce e drept, cu vigore cărarea de urmat prin bilurile Bland și Windom, care au urcat în chip enorm circulația argintului, dar totuși pofe să și mai schimbe direcția de atac. Americanii au la dispoziție diferite feluri de luptă: constrângerea treptată a aurului, prin stăruire asupra grămădirilor de argint; înfocare la etalonul de aur, cu dispoziția ca curentul argintului să nu pofă circula de cât în raport cu creșterea circulației aurului.

Anglittera are de asemenea mai multe săgeți în tolba sa. In cazul când Statele Unite ar înceta cu cumpărările de argint făcute de cătră stat și ar arunca argintul pe care îl adună mereu până acum pe piața Londrei, Anglittera ar aduce în luptă acea partidă, care cere încetarea bătărei argintului în India. Probabil, în urma acestei dispoziții, rupia ar pute fi menținută, în India, la o valoare mai înaltă de cât ar fi cea pe care ar avea-o după conținutul ei de argint, — întocmai cum s'a întâmplat cu florinii de argint austriaci. Arma acasta ar fi însă, ce e drept cu două tășuri, — căci prin ea Europa ar fi amenințată de aceea primejdie, pe care economistul Lexis a cuprins-o în vorbele, că: „India va înghiți aurul, după cum a înghițit mai de mult argintul“, — căci deja acum curg câte 50—60 de milioane de mărci de aur în India și dispar acolo fără de urmă. Anglitterei îi rămâne însă mijlocul de a înceta cu bătărea argintului în India și în același timp a nu permite ca aurul să devină în India metal de etalon alături cu argintul.

In ce privește interesele particulare ale singuraticelor state europene, ele sunt ași aceleași ca și la începutul anului: Germania e în ajunul rebătărei talerilor în monede de schimb; Franța posedă, față de argintul ei, un tesaur enorm de aur în bancă; Anglittera nu se teme, cu totă valoarea inferioară a monedei de schimb și uriașul schimb de checuri, de risicuri și nu s'a apropiat de loc de bimetalism; Austro-Ungaria își clădesce valuta cu un adaus de monede de argint de preț inferior și deocamdată nu e împinsă de loc spre bimetalism.

Intrebarea deci, dacă conferința monetară va pute ajunge la vr'un rezultat practic, e foarte grea.

Dintr'o corespondență, pe care „Pester Lloyd“ o a primit din Atena și care se ocupă între altele

cu rezultatele, pentru Grecia, ale rupturii relațiilor cu țera românească, relevăm următoarele interesante constatări:

Ruptura relațiilor a fost o lovitură greșită, în acastă privință nu mai există îndoială nici în cercurile guvernamentale grecesci. E evident ași, că scopul rupturii a fost a se atrage atenția publică de la situația genantă interioară, dar în zadar, căci atenția publică ér se îndreptă de partea acasta. Afară de asta, se impută guvernului, că și-a trimis ultima săgeată prea îngrabă, și acum e cu totul desarmat.

In adevăr, nu se pofe închipui acum ce ar mai putea face Grecia, de cât sau să renunțe la moștenirea Zappa, sau să se presinte înaintea tribunalelor românești. Nota grecescă fusese trimisă în speranță, că România va răspunde și prin acasta se va trece cel puțin în formă, pe terenul internațional. Dar guvernul din București s'a ferit a face acest lucru și acum areopagul european a desaprobat punctul de vedere al Greciei, aprobând în chip tacit pe cel al României. Acasta se simte în Grecia. Guvernul n'a câștigat deci nimic prin procedarea-i războinică.

Corespondența se ocupă apoi de trista stare financiară a Greciei.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român“.

Sighișoara, 13 Novembre v. 1892. Onorată redacțiune! Țiua de eri a fost o Ți de bucurie pentru parochia și întreg protopresbiteratul Sighișoarei. Căci în acastă Ți poporul nostru din Sighișoara și giur și a văduț realizată o veche dorință, putend saluta în mijlocul seu pre bărbatul doririlor, pe nou chirotesitul protopresbiter, P. O. Domn Demetriu Moldovan.

Lățindu se scirea cea îmbucurătoare despre sosirea noului protopresbiter, preoții și învățătorii tractuali luară în mod spontan hotărârea de a întâmpina pre zelosul lor conducător și șef tractual cu pompa cuvenită. Adevărat, că timpul pentru pregătirea unei primiri demne a fost foarte scurt, dar cu toate aceste rar se vor fi văduț în aceste părți o astfel de festivitate impunătoare.

La 11 ore gara Sighișoarei avea un aspect neobiceiuit de viu: preoți, învățători și mulțime de popor așteptau cu nerăbdare sosirea trenului accelerat. Frumosul banderiu de 20 călăreți, toți în haine de sărbătoare, încă a contribuit mult la reușita întâmpinării.

La sosire, părintele protopresbiter a fost primit cu însuflețite strigări de „Să trăiești“, apoi rosti vrednicul paroch din Ferihaz, părintele Zacharie Ganea un discurs bine simțit, la care răspunde emoționat dl protopresbiter. Intre dese aclamări se puse convoiul în mișcare, în frunte călăreții purtând două steaguri, apoi urma trăsura frumos împodobită a d-lui protopresbiter, care era însoțit de cei trei epitropi ai bisericii parochiale din loc și lungul șir de trăsuri ce duceau oșpeții.

Fiind tocmai tâng de săpămână, mulțime de popor undula pe stradele orașului și în piață și de pe față fiecăruia se putea ceti lucruria, ce o simția la privirea acestui imosant conduct. Chiar și între străini modul de primire a produs cea mai bună impresiune.

Intre sunetul clopotelor ajunserăm astfel la biserică, unde era postată întreaga tinerime scolară, care îndată erupse în strigăte de „Să trăiești“. La

ușa bisericii vorbi mai întâiu epitropul Stefan Boian, apoi învățătorul diriginte I Muntean, cest din urmă în numele învățătorilor din protopopiat. Părintele protopresbiter le răspunde ambilor în termini aleși.

Serviciul divin, celebrat de noul protopresbiter cu asistență numărōsă, a fost înălțătoriu de inimi. La fine dl protopresbiter adresă frumoșe cuvinte poporului credincios, care își arătă din nou simpatia și iubirea față de bunul părinte sufletesc cu întreit „Să trăiești“. Tot în biserică parochul din Boiul-mare Ilie Ioanoviciu rosti o odă ocașională, care se pofe numi pe deplin reușită. O fetiță în costum național predă părintelui protopresbiter pe lângă alocuțiune potrivită un buchet de flori.

Cu acestea terminându-se serviciul divin, între sunetele muzicii ne-am întors cu toții la casa cea ospitală a d-lui protopop, unde se servi participanților un bogat prânț. Dispoziția mesenilor fiind veselă, de sine se înțelege, că n'au lipsit nici toastele. Primul toast l'a ținut părintele protopresbiter Moldovan pentru sănătatea și îndelunga viață a Escelenției Sale, preabunului nostru arhiepiscop și metropolit Miron Romanul, apoi vorbi părintele N. Doctor pentru noul protopresbiter Părintele Ganea rid că poculul în onōrea distinsului fiu al Sighișoarei, dl asesor consistorial Z. Boiu din Sibiu. Domnul I. Baptist Boiu înhină pentru preoțimea și învățătorimea tractuală, cari se află la culmea chemării. Au mai urmat și alte toaste și cântări veselă. Intr'aceea tinerimea încinse în curte o horă veselă. Astfeliu decurse acest act sărbătoresc și de mare însemnatate, care deie Dumneșeu să fie de bun auguriu pentru prosperarea și înflorirea acestui protopresbiterat. Ér noi ne-am depărtat pe deplin mulțamiți convinși fiind, că conducerea protopresbiteratului Sighișoarei este concreduță acelu preameritat bărbat, care și până aci în lungul restimp al administrării sale de 10 ani a lucrat cu zel și abnegațiune pentru promovarea intereselor noastre bisericesti și scolare din acest ținut. *Veritas.*

Varietăți.

* (Distințiune) Majestatea Sa regele României a binevoit a conferi, cu ocașiunea petrecerei sale în Viena, ordinele române următoarelor persoane: dlui general de cavalerie baron de Szweteny, comandantul corpului 12 de armată și d-lui general de cavalerie contele de Neipperg, căpitan în garda imperială și regală, marele cordon al ordinului „Steua României“. Comitelui Enric de Kielmansegg, guvernator al Austria de jos, și locotfeldmaresalului Dablesky von S'erneck, comandantul Vienei, marele cordon al ordinului „Corōnei României“.

Comitelui Taaffe, președintelui de ministri și ministru de interne al Austriei, și principelui Lichtenstein, mare scutier al împăratului, marea cruce a „Steiei României“.

Generalului baron Albori și baronului de Westermayer, director al cancelariei maresalului Curții imperiale, marea cruce a „Corōnei României“.

Cavalerului de Stejskal, președintele poliției din Viena, și a colonelului Ulmanky, comandantul reg. Carol I al României, crucea de mare ofițer al „Corōnei României“.

Colonelului baron de Weigelsperg, comand. reg. 4 de dragoni, maiorilor de Lonyay și Tengler, adjutanți ai împăratului, și colonelului de Benedeck,

țigată cu prețul muncii mele, o priviam ca pe cel mai neprețuit odor, eram îmi părea alt om, de când urcasem acasta întâiu treptă pe scara învățătorei. Nu după mult sōrtea me aruncă departe în străinătate.....

Era pe la începutul tōmnei, când ceriul încă e senin, statornic, recorit de arșițele sōrelui: cu un aer balsamat și liniscit, care par' că 'ți îndulcea inima.

Eu me aflam deja de vr'o căte-va luni în orașul B., me dedasem cu sgomotul și larma caracteristică a orașelor mari; cunosceam în cătva și orașul, cu deosebire locurile acelea, cari în sărbători sunt mai cercetate de publicul ales, ce își părăsesce locuințele, ca așa departe de sgomotul stradelor, să respire aerul recorit și plin de parfumul relasat de floricelele, cari împodobiau promenădile. Am cercetat adeseori aceste locuri și odată am întâlnit o inimă, care înțelegea bine pe a mea. Un tip din acelea frumoșe povești, pe care ori cât l'ai privi, tot mai tare te atrage.... Eu dând curs liber simțimentelor mele, cerc ocașiune de întâlnit. In fine prin o întâmplare cu totul neasceptată, o aflui. Ea era orfană, nu avea părinți, ci numai un unchiu, care grija de ia, om din clasa mijlocie, dar' cu planuri mari, cari credea a și le realiza prin căsătoria nepōtei sale. Incet mă apropiu și spunendui dorul ce-mi frământa inima, ea încă nu remase rece și nesimțitoare. Ne iubiam așa, precum se sciu iubi nu mai aceia, cari încă nu iubise până atunci.

Negrele gânduri și prosa amară a vieții se schimbară din acelea momente în o vieță luminōsă și plină de speranțele cele mai frumoșe....

Trecuse săpămână, trecuse luni, amorul în inima mea și a Elenei se desvolta în deplina sa putere. Amândoi luptam lupte crâncene cu el, dar' nu numai ceda — ci din contră câștiga din ce în ce tot mai mare teren.

Sērmanii de noi! Ne-am uitat că: „în lumea cea comună a visa e un pericol, si de ai cumva iluzii, ești pierdut și ești ridicol“. — Noi eram fericiți, căci cercam numai dacă este între noi iubire sinceră și adevărată, noi credeam toate celelalte se vor adauge.... Omul propune, însă Dumneșeu dispune!

Visitele mele la Elena se înmulțiau din Ți în Ți, bătrânul Barb, astfeliu se numia unchiul Elenei, să arăta foarte arareori, și și atunci părea foarte rece și indiferent.

Ce am eu cu bătrânul? me întrebam în mine — Elena me iubesc, ea e iubită — lasă pe bătrânul în pace, el și-a trăit traiul și a mâncat mălaiul, e bătrân acum — noi, eu și Elena suntem tineri... se gustăm fericierea, noi avem să trăim încă zile 'ungi. Așa mă cugetam eu în mine, când am observat primadată purtarea bătrânului față de mine.

Se gustăm fericierea? să scim ce e amorul?... Și baremi de nu o ași fi cunoscut'o. Ah de nu ași fi gustat nici odată fericierea aceea, carea ne zimbăia la amândoi ca roua dimineții, ce ascunde glod sub ea; ne zimbăia, dar zimbetui era otravă, din care cea mai mare parte era să fie a mea.

De altă dată o aflai singură lângă pian. Ea nu me observa. Me apropiu fără ca să simț ceva și depun un sărut ferbinte pe fața ei cea albă. La acasta ca și o păsărică spăriată, sare în sus, mă vede și înroșesc.

— Sciam eu, că numai tu poți face de a-estea. Cine Ți-a permis fapta acasta? Scii că ești un.....

— Ce? o întrebai eu repede.

— Taci drăculețule! Veți tremur totă, numai tu ești de vină, mai spăriat așa pe neasteptate, trebuie să te pedepsesc!

Și ah! cugetă frate Nisie... ea m'a pedepsit....

Da! ea m'a pedepsit cu aceea, că me făcu să i cînt.

Și am cântat..... Când o vedeam colea rădimită pe spatele pianului, cu privirea tulce și cu părul negru împrăsciat pe fruntea ei albă, atunci căpătam curagiu și în însuflețirea mea, uitam lumea și văduțându-o numai pe ea, cântam ah! cântam Nisie, așa cum numai omul esaltat scie.

Când am încetat, me uit la Elena, buzele ei i erau strinse, ochii deschiși tare; ea trăsări și întâlni privirea mea începū să zimbescă.

Eu am tăcut... am tăcut amândoi. Mîntea mea sbura departe, departe la viitorul meu, se grămădian unul preste altul cugetele mele și în fine me oprsc la Elena, cuget la ea. Atunci îmi ridic ochii, o văd lângă mine, ea se uita la mine... eram în tăcere amândoi, însă ne vorbeau ochii, ne vorbeau inimile, o vorbă ascunsă, dulce, vorba cea de — dragoste. Și așa era de dulce cea vorbă, încât în veci nu am fi intrerupt o, de nu s'ar fi auđit pașii cei greoi ai unchiului Elenei.

El venia dela oficiu, îmi adusei am'nte, că sunt șase ore și eu tot la Elena. 'Mi luai pālăria, i am Țis un „adio“ și ea strângându-mi mână — noi ne-am despărțit...

(Va urma.)

comandantul reg. 19 de inf. crucea de comandor al „Stelei României“.

D-lui Thill, cosilier aulic și conservator al tesaurului imperial, și d lui căpitan Vivenot, adjutant al generalului comite de Paar, crucea de comandor al „Coronei României“.

D-lui căpitan Sathiovich, comandantul companiei de onoare, crucea de ofițer al „Stelei României“. Afară de acestea M. S. regele Carol a mai acordat diferite decorații mai mici gradelor inferioare din compania de onoare, care a primit pe M. S. la gară și a mai acordat numeroase daruri persoanelor, care au avut ocazia a veni în contact cu Majestatea Sa.

* Ambasador român la Petersburg a fost numit dl Alesandru Catargiu, nepotul ministrului președinte Lascar Catargiu.

* (Darul pentru principesa Maria.) Joi la 5 ore d. a s'a adunat la d'na Ekfrosina Catargiu comitetul d'nelor, care își luase însărcinarea de a organiza subscripțiunea pentru darul principesei Maria.

Comitetul era pre-idiat de principele Dimitrie Ghica.

D'na Catargiu a dat cetire scrisorei primite din partea principesei Maria. Comitetul a luat act de generoasă dorință exprimată în această scriere și, după o oră care discuțiune în cursul căreia s'au ivit câte-va propuneri privitoare la întrebunțarea suimei subscrise, comitetul d'nelor a decis:

Ca suma adunată să fie pusă la dispozițiunea A. S. regale principesei Maria a Marelui Britanii și Irlandei, pentru a i lăsa meritul alegerei operei de binefacere de realizat cu aceea sumă. Actul comemorativ al subscrierii, împreună cu titlul sumei, să fie oferit principesei într-o casetă artistică lucrată, care va fi comandată la unul din cei mai vestiți argintari din Paris.

Acest obiect de artă va fi împodobit cu armele Marelui Britanii și ale României încunjurate de acelea ale tuturor districtelor țerei.

Principele Dimitrie Ghica a propus ca instituțiunea de binefacere, care se va înființa, să fie la Iași, căci în București este asilul Elena D'na și alte instituțiuni de aceeași natură; scrie „Timpul“

* (Academia română.) Academia română a ținut săptămâna trecută Vineri ședința publică. Cu ocaziunea această dl V. A. Urechia a cetit un memoriu istoric despre anii 1792-96. Iară dl Gr. G. Tocilescu a făcut dare de seamă asupra congresului archeologic ținut la Orleans în luna Iunie trecut; apoi a spus rezultatele cercetărilor sale archeologice făcute în Dobrogea. Dl Ioan Ghica, președintele Academiei române, a dăruit acestei instituțiuni testamentul original al lui Nicolae Bălcescu, scris în Palermo la 29 Novembre 1852. Testamentul este scris în limba italiană de altă mână și scris de Nicolae Bălcescu; el este contrasemnat ca martor de Capă Andrea Buccia și de Nicola Prasso, apoi vechi de ministrul cultelor D. Bolintineanu (la 1864 Ianuarie 3).

* (Congres numismatic.) La congresul numismatic, ce se va ține în zilele acestea în Brucella, România va fi reprezentată prin ministrul ei plenipotențiar de acolo, dl George Bengescu, care se va întreprinde pentru valuta de aur.

* (Atentat contra reginei Spaniei) Regina regentă spaniolă a vizitat la 22 Novembre n. espoziția istorică din Madrid. Dinaintea edificului, unde se afla espoziția, nu departe de regina explodă o bombă, despre care s'a dovedit, că era pusă de nise atentatori anarchiști. Unul dintre însoțitorii reginei a fost rănit ușor, regina însă cu toate acestea nu s'a temut a merge să viziteze espoziția. Cercetarea n'a descoperit până acum pe făptuitori.

* (Averile particulare în Prusia.) Reforma impozitelor, care se discută actualmente în camera Prusiei, a necesitat și o evaluare a averilor din Prusia. După această evaluare, totalul averilor, cari vor fi supuse nouelor impozite, s'ar urca în Prusia la 73 miliarde 800 milioane mărci. Nu sunt socotite aci averile mai mici de 6000 de mărci, veniturile sub 900 și pentru văduve și orfani sub 1200 de mărci, — care toate sunt scutite.

În special, averile, reprezentând pământurile cu inventarele lor economice, se apreciază la 42 miliarde; capitalurile și clădirile industriale la 20.6 miliarde; celelalte capitaluri la 28.2 miliarde de mărci. Acestea ar face în total 90.8 miliarde, se scad însă datoritiile în sumă de 17 miliarde.

Capitalurile reprezentate de pământuri s'au calculat după veniturile lor; de asemenea și capitalurile industriale, socotindu-se un venit dela 6 la sută. Celelalte capitaluri s'au calculat după venituri, socotindu-se acestea numai cu 4 și jum. la sută

Bibliografie.

Primum din București următoarea notiță:

București, 3/15 Novembre, 1892.

Terenul musical e — la noi românii — foarte puțin cultivat. În timpul din urmă au început totuși unii specialiști români a face tot posibilul spre a se răspândi la poporul român și arta musicală în egală măsură cu celelalte arte și științe, pentru de a se ține egală măsură cu progresul altor popoare civilizate.

Dl Constantin M. Cordoneanu este unul dintre cei mai zeloși propagatori ai muzicii noastre naționale în forma perfecționată. D sa redigeză o foie specială de musică: „România musicală“, care se dă învățătorilor și preoților, elevilor dela conservatorii și subșefilor de muzică militară români din Ungaria și Transilvania cu un preț redus de 8 lei sau 3 fl. 50 cr. în loc de 12 și 14 lei. Această revistă e indispensabilă pentru ori-ce român inteligent, pricepătoriu câtuși de cât în arta musicală.

Ceea ce înalță însă mai mult meritele dlui Cordoneanu, este un op nou al seu, intitulat „Studii practice pentru teoria musicală;“ — op compus de Alfred Richter și tradus cu foarte bun succes de d-sa. Cartea această oferă mari servicii poporului nostru; această cutez a o afirma cu atât mai vertos, căci Richter este o persoană dintre cele mai acreditate și valoroase pe terenul studiului artei musicale.

Domnilor învățători și preoți, cari sunt cei mai valoroși factori ai progresului și existenței poporului nostru român din Transilvania și Ungaria, le pun la inimă cultura muzicii noastre naționale, d spre a cărei însemnătate Domniele lor sunt deja în deplină cunoștință și-i rog, să și procure — nu mai mult, de cât un singur exemplar din cartea sus citată a dlui Cordoneanu, spre a se putea convinge despre neprețuitele servicii, ce i le poate aduce acest valoros op.

Dl Cordoneanu în însuflețirea sa față de răspândirea artei musicale la poporul nostru român mult cercat, dă răspunsuri de ori-ce categorie în bransa artei musicale tuturor acelor, cari voesc a se folosi de serviciile sale binevoitoare naționale. Adresa D-sale este: C. M. Cordoneanu, strada Bradului, Nr. 5 București

Un prieten al preoților și învățătorilor.

Dare de seamă și mulțămită publică.

Tinerimea studioasă din Rășinari a arangiat la 19/31 Iuliu a. c. o petrecere de vară în favorul înființării unei bibliotecii populare, la care petrecere au binevoit a participa și contribui următorii preasțimați domni și d'ne:

Dr. N. Maier prof. în Seliște 3 fl., B. Dancăș sen. 3 fl., M. Lungu 3 fl., B. Muntean 3 fl., E. Cioran paroch 2 fl., Dr. D. P. Barcian prof. sem. 2 fl., G. Dima prof. sem. 2 fl., Dr. S. Grecu medic 2 fl., M. Stoica dr. în Seliște 2 fl., I. Antrăși din Seliște 2 fl., E. Dancăș 2 fl., C. Cioran 1 fl. 60 cr., N. Gogan din Sibiu 1 fl. 60 cr., I. Goga paroch 1 fl. 50 cr., S. Cioran paroch 1 fl. 50 cr., G. Cărpinișan notar 1 fl. 50 cr., I. Marin inv. (3 franci) 1 fl. 35 cr., A. Micu din Sebeșul inf. 1 fl. 20 cr., M. Szántó inv. în orfanotrof, Teresian din Sibiu 1 fl. 20 cr., d-na Ana Marienescu, d-șora Sabina Brote, Dr. A. Marienescu, Eugen Brote, N. Săgăicean căpitan, G. Moian I. Făgăraș notar în Răvița, A. Dancăș primar, S. Barcian, I. Pop paroch gr. cat. L. Brote, A. Galea inv., E. Dancăș inv., I. Stingu inv., E. Sigerus farmacist, T. Muntean, I. Muntoiu, B. Săvoiu, S. Pitariu, L. Muntean, I. Ciucean; câte 1 fl. M. Frățilă inv. O. Beju stud. abs. din Seliște, I. Macsim din Sibiu; câte 60 cr., — I. Stefea cleric din Seliște, Maria Vidrigin. P. Ferencz câte 50 cr., — N. Ciucean, N. Ripean inv., N. Branga, inv. N. Șuşnea inv. D. Mosora stud. din Seliște, S. Vidrighin, G. Fleschin, C. Băilă, O. Tincu, Soră Suroiu, Stanca Licoiu A. Simonetti, B. Sfraciog, I. Lubinski, I. Rășpop, I. Sfraciog S. Dragoș, A. Brote, Soră Iliu și P. Blezu câte 40 cr., — suma 69 fl. 75 cr. din cari detrăgându-se spesele 41 fl. 79 cr. rezultă un venit curat de 27 fl. 96 cr.

Rugând pe P. T. contribuenți de a primi profunda noastră mulțămită, sperăm, că și în viitor nu ne va lipsi de marinosul D eilor concurs spre ajungerea scopului nostru prefipt.

Luând în considerare venitul destul de mulțămitor din anii precedenți, dar totuși prea mic spre a înființa o bibliotecă populară, tinerimea studioasă a amănat punerea în lucrare a bibliotecii până în anul viitor, ăr venitul curat de 27 fl. 96 cr. adăugându-se la capitalul și interesele (25 fl. 84 cr.) din anii 1890/91, se află deus la casa de păstrare „Albina“ în Sibiu.

Rășinari, 13/25 Novembre 1892.

M. Lungu,
președ.

S. Cioran,
secretar.

PARTEA SCIENTIFICĂ ȘI LITERARĂ.

Pace voue

de

Henry Drummond.

(Urmare)

Dar despre ce felu de lucru este vorba? Ce lucru deprins cum se cade ajută omului, ca să ajungă la liniștea sufletului seu? Hs. răspunde fără încunjur. El numește două lucruri — smerenia și blândețea. „Învățați dela mine“, ăce el, „că blând sunt și smerit cu inima“.

Și aceste două lucruri el nu le numește din înțemplantare, ci liniștea urmăză acestor două perfecțiuni în mod nemijlocit. Învățați aceste două și ați aflat de la liniștea. Ele se arată ca nemijlocite cauze ale liniștei; ele o atrag după sine în mod inevitabil, și încă îndată. Și dacă numai un moment veți cugeta asupra acestui lucru, veți vedea, că nici nu p'ote fi altcum, pentru-că cauzele nu sunt ceva arbitrar și volnic, și legătura dintre condițiune și rezultat este și aici ca pretutindenea adenc întemeiată în ființa lucrurilor.

Și în ce constă legătura? Răspund prin o nouă întrebare: Care sunt cauzele principale ale neliniștii? Dacă aveți cunoștința de sine, veți răspunde: Trufia, egoismul, ambițiunea, iubirea de glorie. Priviți asupra vieții v'ostre trecute, nu este adevărat, că totă nefericirea ce v'au ajuns, își avea isvorul în supărări, în înfristările personale, mai cu seamă în mici desamăgiri, care vi-le aduceau viața v'astră și referințele v'ostre cu omenii în viața socială?

Încercările grele vin rar și decă vin, vine și puterea de a rezista contra lor; dar frecările cele mici ale vieții zilnice, neînțelegerile, certurile, și discuțiunile în daraverile v'ostre, neînțelegerea în viața familiară, refuzarea planurilor noastre ambițioase, încrușarea încăpăținării noastre, potolirea îngâmării noastre, acestea sunt lucrurile, cari ne răpesc liniștea internă. Vanitatea vătămă, speranțe zadărnice, egoism nemulțăm, acestea sunt isvoarele cele vechi generale și urite ale neliniștii omului.

Acum înțelegem, pentru-ce a numit Hs. însușirile contrare ale acestora, dacă e vorba ca să dobândim liniște. Pentru smerenie și blândețe nu există acesti conturbători ai păcii. Ele vindecă neliniștea, făcându-o imposibilă. Aceste medicamente nu se încurcă cu simptome de boale superficiale, ele apucă răul dela rădăcină, ca să delature cauza. Plângerea și tânguirea fără capăt a unei vieți, ce încontinuu se ocupă numai de sine, numai prin învățarea smereniei și blândeței se p'ote liniști. Cine învață acestea, este pentru totdeauna un bărbat înarmat. El trăește începând din césul acesta ca într'un cerc magic. Creștinismul este o oltuire lină este o injecțiune, de sânge sănătos într'un suflet, ce suferă de anemie (sărăcie de sânge,) sau de inveninarea sângelui. Frigurile n'au putere asupra unui corp deplin sănătos; nici un felu de friguri de neliniște nu pot conturba sufletul, care a inspirat aerul lui Hs. și care a învățat căile lui. Omenii suspină și oftază și își doresc aripi de porumbi, ca să scape prin sbor și să aibă liniște. Dar sburatul acesta nu e de folos! Împărăția lui Dumnezeu este „înlauntru în voi“. Dorința noastră după liniște tinde tot spre înălțime, și ea zace în adâncime. Apa numai dacă a ajuns la fund se liniștește.

Tot astfel se întemplantă și cu omul. De aceea fiți smeriți. Omul, care nu ține la sine, nu p'ote fi nici-când vătăm, dacă alții nu îl recunosc.

Pentru aceea fiți modești. Omul, care nu se aruncă în brațele dorințelor și așteptărilor nu p'ote fi desamăgit, dacă se împărtășește de ele. Această este clar. Omul smerit și modest plutește pe deasupra și toate lucrurile îi stau la picioare. Cei blândi stăpânesc lumea, fiind-că ei nu-și fac nimic din lume! Sgărcitul nu posedă banii, aurul, aurul lui îl posedă pe el; dar cel blând îl posedă. „Cei blândi vor stăpâni lumea“ ăce Hs. Ei nu și-o câștigă luptând, n'o dobândesc lucrând, ei o ereșc.

Sunt omeni, cari trec prin viață și au ochi numai pentru supărări și înfristări; astfelu de omeni nefericiți află supărări pe toate cărările, mai cu seamă închipuite. Pe astfelu de omeni îi compătămim, precum compătămim pe omenii cei de tot s'raci. Ei sunt cei moralicesce s'raci și neculți. Ei n'au avut creștere adevărată, pentru-că n'au învățat, cum trebuie să trăiească. Viața este o artă, pe care cei mai puțin o cunosc. Noi crescem ca din întemplantare și din dilele copilăriei noastre aducem cu noi în viața matură numai maniere naturale conduse de îndemnurile animale.

Noi nu ne gândim, că toate acestea trebuie să se schimbe, că multe trebuiesc să fie tocmai întors, că viața este cea mai nobilă dintre toate artele nobile, că avem să învățăm cu răbdare perpetuă la această

și că anii pelerinagiului nostru sunt prea scurți, pentru ca să devenim măestri învingători în această artă.

De aceea veni creștinismul în lume, ca să învețe pe oameni arta de a trăi! Și totă instrucția constă în scurtele cuvinte: „Învățați dela mine“.

Creștinismul se deosebește de toate celelalte metode de educațiune prin aceea, că este aproape numai personal, el nu se poate învăța din cărți și predici, nu se poate învăța nici din articuli credinței și nici cunoscând numai biblia.

El este un studiu după viață. Hs. n'a făcut nici odată vorbă multă despre virtuțile creștine. El le-a trăit; ele au fost o parte din sine. Încât ne privește pe noi nu e vorba numai de o copie, ci noi învățăm arta lui, trăind cu el, după-cum trăiau învățăceii de pictură mai înainte cu bătrânii lor măestri și astfel și înșiși au arta lor. Pricepem noi, cum este a se înțelege această? Chiamarea lui Hs. către cei osteniți și însărcinați este o provocare, ca să începă viața de început, dar într'un mod nou, în modul său. „Vedeți cum fac eu“, ține el. „Faceți și voi asemenea“. „Luați viața așa după-cum o iau eu“. „Fiți blânzi și smeriți cu inima și veți afla liniște“.

Bine înțeles, prin această nu voesc să țin, că vâșta de creștin este ușoră pentru ori-și cine sau chiar și numai pentru unii oameni. Creștinismul este o stare de educațiune și eschid toate părerile de asemenea natură. Da, dacă ar ști unii, cât de mult este țin prin singurul cuvânt: „Învățați dela mine“, ei n'ar pași în școala lui Hs. cu așa de puțină fidelitate pentru împlinirea datorinței. În școala această n'aveam numai multe de învățat, ci avem multe și de desvătăat. Mulți se prezentă la școala această numai atunci, când facultățile lor sunt aproape perdute și caracterul lor este rău desvătăat. Cu cinci-șeci de ani este greu a învăța de a socoti, cu mult mai greu este însă a învăța numai atunci, cum putem deveni creștini. Învățarea blândității și smereniei în etatea înaintată poate costa foarte mult pe unul, care n'a fost instruit în acestea deja ca copil.

Suntem noi în clar d. e. că calea spre smerenie trece în cea mai mare parte prin umilire? Într'adevăr nu este altă școală decât această, și este lucrul mare, când cineva voesc să se înscrie ca scolariu în această școală. Liniște se poate învăța ce e drept în școala această; dar ea costă multă muncă.

Deși obiectul meu este mai înainte de toate partea luminată a lucrului, ar fi totuși nedrept, dacă aș voi să trec crucea cu vederea și să prețesc prea

puțin greutatea. Crucea stă în școala această tocmai la mijloc și ea primește o însemnătate mai hotărâtă și o valoare mai prețioasă, dacă o aducem nemijlocit și în mod causal în legătură cu crescerea vieții interne. Vorbele noastre despre „școala nenorocirii“ sunt de un cuprins tot atât de mic, ca și vorbele noastre despre sperința creștină. Miseria ne aduce într'un mod óre-carele fericire; dar nu este vorba de un mod óre-carele, ci de un rezultat hotărât și necesar, ce se poate dovedi. Și acesta este supus celei mai rigurose legi de cauză și efect. Așa d. e. cea dintâiu urmare, dacă cineva își pierde averea, este umilirea și efectul umilirii, după-cum am vedut mai sus este, smerenia, é efectul smereniei este liniște.

Natura își ajunge scopurile sale, de obicei pe căi mai îndelungate, și este îndoelnic, dacă smerenia urmată de liniște, se poate afla în alt mod. Dacă cineva ar pute deveni smerit din simpla dorință, împrejurarea această ar simplifica mult lucrul, dar așa ceva este greu, aproape cu neputință. De aceea toți trebuie să trecem prin strunga această. De aceea amorfirea naturii noastre inferioare, uciderea egoismului este calea cea mai de aproape și drumul cel mai sigur spre viață.

Dar acesta este adevărul numai de jumătate. Viața lui Hs. a fost în afară una dintre cele mai ostentive, de care s'a putut împărtași vr'odată un om. Fartună și vuet, viuet și furtună, da, talazuri și valuri, cari trecură peste capul lui, până-când corpul său obosit zecă în grópă. Dar viața lui internă era ca și o mare de sticlă. Aici era totdeauna liniște. În ori-ce moment puteai merge la el și puteai afla liniște. Chiar și atunci, când haita însătată de sânge îi urma în stradele Ierusalimului, se întorse către învățăceii săi și le oferă ca ultimă moștenire cuvintele: „Pace vouă“.

Ceriu senin al vieții sale sufletesci n'a fost întunecat de nici un nor. Nenorocirea n'avea putere asupra lui, pentru-că el nu umbla după norocire. Măncarea și beutura, banii și averea, isvórele de căpetenie a celor mai multe neliniști din lume pe el nu-l îngregea de loc, ele nu jucau nici un rol în viața lui. Era cu neputință al măchni prin dispreț, pentru-că el se umilise deja pe sine până la serv. El amuța în fața acelor, cari îl vătămau. El nu batjocoria, când era batjocorit. Cu un cuvânt un era nimic în lume ceea-ce ar fi putut să-i turbure liniștea ființii sale.

Cât de minunată și de frumoasă este chiar și nu mai ca caracter o astfel de viață! Numai după-ce

cunoscem, care a fost liniștea sa, înțelegem noi ce însemnează acest cuvânt. Liniștea această nu constă în simțeminte, dar nici în lipsă de simțeminte. Ea nu este o dispozițiune frumoasă, care ne cuprinde în biserică. Ea nu zace în farmecul cuvintelor preotului cuvântătoriu.

Noi nu o dobândim din natură, nu din poezie, nu din musică, deși acestea adese-ori influențează în mod liniștitoriu asupra noastră. Liniștea este un simțemint deosebit, un ecilibru deplin al sufletului, o înarmare sigură a omului intern contra tuturor asalturilor din afară, o resignație în óre-ce nevoie, încredințarea convingerii neclintite liniștea eternă a unei credințe, căreia lumea nu-i poate face nici un reu, siguranța neclintită a unei inimi bazate în Dumnezeu.

Liniștit este sufletul acelaia, care poate ține împreună cu poetul: „Fiind-că Dumnezeu este în cer e bine de lume“. Doi pictori zugrăviră odată fiesce, care câte un tablou, care avea să represinte liniștea. Unul din ei o înfățișa prin un lac de munte liniștit, care în singurătatea sa era luminat de razele soarelui, ce apunea; celalalt o înfățișa prin un cataract vâgeitoriu, pe țermul apei spumegând cu un mestecan svelt și pe o crângă alui cu o pasăre, care se dea încuibul său aproape ud de spuma apei ce săria în sus. Tabloul cel dintâiu înfățișa numai nemiscarea, al doilea era liniște, pentru-că în liniște se înțelnește totdeauna două elemente, — nepăsare și energie, tăcere și furtună, desvoltare și nimicire, lipsă de temere și frică. Așa era liniștea lui Hs.

Nu este óre pe deplin clar, că el se pricepea, cum trebuie să trăiescă omul, abstrăgând dela toate celelalte lucruri, ce le-a țin el despre sine. Înțeleg perfecțiunea artei de a trăi, luată în înțelesul, cum are să treacă omul mai ușor și mai bine prin viață. De aceea se interesa el mult, ca să împărtașească și altora gândirile sale despre viață.

El veni în lume, după-cum ține însuși, ca să dea oamenilor o viață mai bună și mai perfectă decât cum aveau ei până atunci, să le dea adevărata viață, pe care o aduse el din ceriu, odichnă în Dumnezeu. De aci chiamarea lui către toți câți s'au osteniți până aci îndesert în viață, ca să vină la El, căci voiesce să-i învețe secretul cum să trăescă și să aibă și ei ceva mai bun decât fericirea pământescă să aibă viața mulțămirei depline.

Va urma)

Loterie.

Sâmbătă, în 26 Novembre 1892.

Budapesta: 1 56 42 19 20

Nr. 303.

[231] 1—3

CONCURS.

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a Văleni, în tractul protopresbiterial „Cetatea de pără“, pe baza rezoluțiunii consistoriale din 25 Februarie a. c. Nr. 7942. B. ex 1891, — se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în fôia „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu acest post dau un venit anual de 467 fl. 40 cr., é informatiuni speciale despre starea venitelor preoțesci mai detaiate se pot lua dela subsemnatul oficiu protopresbiterial.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și așterne în termenul sus indicat suplicile lor instruite conform prescrișelor „Statutului organic“ și a Regulamentului pentru parohii — la subscrisul oficiu protopresbiterial (p. u. Kápolnak-Monostor).

In conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Cărpiniș, la 22 Octobre, 1892
Oficiu protopresbiterial gr. orient. al
Cetății de pétă.

Ioan Șovrea,
protopresbiter.

Nr. 3452.

[230] 2—2

CONCURS.

Devenind vacant postul de vice-notar cercual în notariatul cercual al Săcelului cu locuința în comuna Aciliu, pentru ocuparea acestui post se escrie concurs cu termen până în 15 Decembre a. c. st. n.

Emolumentele sunt: salariu anual 300 fl. și paușal de locuință 30 fl., lucrările private se răsplătesc conform statutului comunal.

Săliște, în 22 Novembre, 1892.

Pretorul suprem:

Liviu de Lemény.

Nr. 269.

[224] 3—3

EDICT.

Dumitru Coman Schitea din Seliște, comitatul Sibiiu, care de trei ani trecuți a părăsit cu necredință pe legiuita lui soție Ana P. Herța tot diu Seliște fără a se sci ubicațiunea lui, pe baza rezoluțiunii consistoriale din 29 Maiu a. c. Nr. 3433 B se citeză a se presenta înaintea subsemnatului oficiu în termen de șase luni dela prima publicare a acestui edict, căci la din contră procesul matrimonial intentat asupra-i de soția lui se va pertracta și decide și în absența lui.

Seliște, 5 Novembre, 1892.

Oficiu protopresbiterial gr. orient. al
Săliștei.

Dr. Nicolae Maier,
protopresbiter.

Sz. 6381/892 polg.

[227] 3—3

Hirdetmény.

Alolirott mint a nagyszabeni kir. törvényeszk által 5955/892 számú, végzésével kiküldött eljáró bíró ezennel közlése, hogy a Kiscsúri határ tagosítási ügyben az előmunkálatok megkezdése, jelesen:

1-ször az érdekeltek képviselőtenek rendezése;

2-szor a miskődő mérnök megválasztása és

3-szor a költség előirányzat elkészítése vég-tt tárgyalási határnapul 1892 évi december hó 19-ik napját d. e. 9 orakor a kiscsúri község irodába kitűzőm, melyre az utasítás 44 §-ra értelmében az összes érdekelteket ezennel megidézem.

A nagyszabeni kir. törvényeszk nevében.

Nagy-Szebenben 1892 évi november hó 5 én.

Mihály Dezső,
eljáró bíró.

„IULIA“ cassă de economii, societate pe acțiuni în Alba-Iulia.

Avis.

[229] 3—3

Cassa de economii, societate pe acțiuni „Iulia“ în Alba-Iulia (Gyulafehérvár) în piața mare, în casa bisericii gr. cat. începându și activitatea în 15 Iuliu a. c., anunță că:

- A) escomptéază cambii,
  - B) acórdă împrumuturi personale pe lângă obligațiuni cu caventi,
  - C) acórdă împrumuturi pe lângă securanță ipotecară mai departe primește:
  - D) depuneri spre fructificare.
- Depuneri, ridicări s'au anunțări se pot face și prin postă.
Alba-Iulia, 16 Novembre, 1892.

Directiunea.

„ARDELEANA“ institut de credit și de economii, societate pe acții în Orăștie.

Nr. 146/1892.

[215] 7

Avis.

Institutul de credit și de economii „Ardeleana“ societate pe acții în Orăștie (Szászváros) piața mare Nr. 2 și 4 în casele proprii, primește depuneri spre fructificare sub următoarele condițiuni:

- a) Depuneri făcute la al căror ridicare nu se recere abdicere, cu 5%;
  - b) Depuneri făcute cu condițiunea de a se anunța ridicarea lor, cu 5 1/2% și
  - c) Depuneri făcute pe timp mai îndlungat, de către biserică, școlă, corporațiuni culturale ori cu scop de binefacere cu 6%.
- Depuneri, ridicări sau anunțări se pot efectua și prin postă.
Orăștie, la 1 Novembre, 1892.

„Directiunea“.